

מסורת הש"ס

הניזקין פרק חמישי גיטין

זו. תורה אור

6) מומר להטת נשים לו יומר מדי זה מנהג נופי ושמתו, 7) כפי: לשיי, 8) נלמס [מתגורר], דית מלחמה רוממה מלמד מלחמה לו רותן ומתמלחמו לו נטרה גם לעלם סכא, 9) ובידין 10), 10) ונמלא יו ועי סמוכות קרב ונמ"ק ותי"פ ריה יו, 11) עמית 12), 11) וקלה יו, 12) וס', 13) וד"ה נטלו 14) אחר דיה גומל, 15) ו יתן כנסת 16).

לעני רש"י

דיטרייש [רש"י], מחבור החבור, ס"ן, א"ר.

מוסף רש"י

אין עורו מחזיק את כשרו, שבעו סוף ונמדד למד הפשט [בחזונו] ק"ב.

במאי דפסק אנפשיה. מיקלי וזדורי קיטמא: **שככתה זרע רופסת**. מדה כנגד מדה שבעלמו המחיל העם לנות אל צנות מולד: **דאמר מר**. בעירוונן ורף כא: וילף לה מולגה הרבה יגיעת כשרי המלעג הכנה נידון ביגיעת כשר וקרא בדברי סופרים כמי ויזר מהמה בני הורסי בדברי סופרים ויזר מדברי מורה: **נביאי האומות עובדי ע"ו**. כלעס שהסינה נגלית עליו והרשע לדבר: **עור מלכא**. מדינה שמה הר המלך: **סנפלו**. בני המדינה יהודים עליהו דרומאי וממונה: **גונדא**. גוד: **סוס כסו**. ניהודים: **איודקור**. לשמות: **עד דאסמו**. לבני המיל: **בליונא דגושפנקא**. מי שהיה לו זורה בעצמו היה מכירה רחוק מל מן העיר למראה הנרות: **שחליים**. מין מאלל הוא כמסכת ע"ו (דף ע"א): **הפוא אפרא**. הר המלך: **משקריו**. דלמימו ששים

במאי דפסק אנפשיה כל יומא מכנשי ליה לקיטמיה ורייני ליה וקלו ליה ומבררו אשב ימו אול אסקיה לבלעם בנגידא אמר ליה מאן חשיב בההוא עלמא א"ל ישראל מהו לאידבוקי בהו א"ל ילא תדרוש שלומם וטובתם כל הימים א"ל דיניה דההוא גברא **במאי א"ל בשכבת זרע רותחת** אול אסקיה בנגידא לפושעי ישראל א"ל מאן חשיב בההוא עלמא א"ל ישראל מהו לאדבוקי בהו א"ל טובתם דרוש רעתם לא תדרוש כל הנוגע בהן כאלו נוגע בכבת עינו א"ל דיניה דההוא גברא במאי א"ל בצואה

רצוא עירות היו נזר המלך והוא אינו מחזיק אפילו ששים רצוא קניס: **גמדא**. דיטרייש כלע"ו כמו גמור מקלני (פסחים דף ק"א): **אין עורו מחזיק כשרו**. משהופשט הוא כוון ואין יכול לחזור ולכסומו זו: **דשמיע ליה**. מה מעשיהם אם לדיקים אם רשעים: **כארום וארוסו**. מלומה העיר: **שפטט**. זולל ציירו ולא חשנו אלא נהגבר עליו: **וחסר השער**. נתיקרה המצוה: **לונן צינא**. שהוא דומה לשכנת זרע להוליא קול שזאו על אשמו: **סולד**. דיטרייש מתיכש ומגלדי: **שכנס זרע דוחס מן סאור**. נכנס ונלעל כנגד ואינו מגלדי: **סורניסא**. פ"ין: **גנגא**. תופס: **קרני מלחמה**. ראשי גייטות תוקעי קין ומתחמקים אליהם בני צבאס: **ושמא סאמר קרוכס היסא**. לים: **כקעט יויס**. שס מקוס: **ואמד דס**. מהרוגי ביתר: של

- לא תדרש שלמס ונתתם כל ימך לעולם: דברים ג' ו' 2. הלא אתה אלהים ונתתו ולא תצא אלהים בצבאותינו: תהלים כ"ב 3. בעל ארץ ולא תמל את כל נאות יעקב הגר בעברות מבצר בה יחזקה הניע לארץ חלל ממלכה וישרה: איכה ב' ב 4. ואנכי אמרת אף אשיתך בניים ואינו לך ארץ ומדה נחלת צבי צבאות נים ואמר אבי הקרא לי ושמארי לא תשוב: יהושע ג' יט וכן בארץ הצבי ורבות יבשלו ואלה ישלטו מידו ארסו ומואב וראשית בני עמון: דניאל יא ט' 5. שמחו את ירושלים וגילו בה כל אהבה שישו אהב משוש כל המתאבלים עליה: ישעיהו ס"ו 6. ג'דע כתיב אף כל ע"ן ישראל השיב אחר ימינו משני איב ויכער בעקב כאש להקה אכלה סביב: איכה ב' ב

רותחת דאמר מר יוכל המלעג על דברי חכמים נידון בצואה רותחת תא חזי מה בין פושעי ישראל לבניאי אומות העולם עובדי ע"ו תניא אמר רבי אלעזר בא וראה כמה גדולה כחה של בושה שהרי סייע הקב"ה את בר קמצא והחריב את ביתו ושרף את היכלו: אתרנגולא ואתרנגולתא הריב טור מלכא דהוו נהיגי כי הוו מפקי חתנא ובלתא מפקי קמייהו תרנגולא ותרנגולתא כלומר פרו ורבו כתרנגולים יומא חד הוה קא חליף גונדא דרומאי שקלינהו מינייהו נפלו עלייהו מחונהו אתו אמרו ליה לקיסר מרדו כך יהודאי אתא עלייהו הוה בהו ההוא בר דרומא דהוה קפיץ מילא וקטיל בהו שקליה קיסר לתאניה ואותביה אארעא אמר ריבוניה דעלמא כוליה אי ניתא לך לא תמסריה לההוא גברא לדרייה ולמלכותיה בידיה דחד גברא אכשליה פומיה לבר דרומא ואמר הלא אתה אלהים ונתתנו ולא תצא אליהם בצבאותינו דוד נמי אמר הכי דוד אשתוהי קא מתמה על לבית הכסא אתא דרקונא שמטיה לכרכשיה ונת נפשיה אמר הואיל ואיתרחיש לי ניסא את זימנא אישבקינהו שבקינהו ואול איודקור ואכלו ושחו ואדליקו שרגי עד דאיתחזי בליונא דגושפנקא כרחוק מילא אמר מיחדא קא חדו בי יהודאי הדר אתא עלייהו א"ר אסי תלת מאה אלפי שליפי סיפא עיילו לטור מלכא וקטלו בה תלתא יומי ותלתא לילוותא ובהך גיסא הלולי וחגני ולא הוו ידעי הני בהני בלע ה' ולא חמל את כל נאות יעקב כי אתא רבין אמר רבי יוחנן אלו ששים רבוא עיירות שהיו לו לינאי המלך בהר המלך דאמר רב יהודה אמר רב אסי ששים רבוא עיירות היו לו לינאי המלך בהר המלך וכל אחת ואחת היו בה כיוצאי מצרים חוץ מלשול שהיו בהן כפלים כיוצאי מצרים אלו הן כפר ביש כפר שיחליים כפר דכריא כפר כיש דלא יהבי ביתא מלושפזיא כפר שיחליים שהיתה פרנסתן מן שחליים כפר דכריא אמר רבי יוחנן שהיו נשוחות וילדות זכרים תחלה וילדות נקבה באחרונה ופוסקות אמר עולא לדרי חי לי הגוא אתרא ואפילו שיתין ריבונתא קני לא מחזיק אמר ליה ההוא צדוקי לרבי חנינא שקורי משקריתו אמר ליה א"ר ארץ צבי כתיב בה מה צבי זה אין עורו מחזיק את כשרו אף ארץ ישראל בזמן שיושבין עליה רווחא ובזמן שאין יושבין עליה גמדא רב מניומי בר חלקיה ורב חלקיה בר טוביה ורב הונא בר חייא הוו יתבי גבי הדרי אמרי אי איכא דשמיע ליה מילתא מכפר סכניא של מצרים לימא פתח חד מינייהו ואמר מעשה בארום וארוסתו שגשבו לבין העובדי כוכבים והשיאום זה לזה אמרה לו בבקשה ממך אל תגע בי שאין לי כתובה ממך ולא נגע בה עד יום מותו וכשמט אמרה להן סיפדו לזה שפטפט ביצרו יותר מיוסף דאלו ביוסף לא הוה אלא חדא שעתא והאי כל יומא ויומא ואילו יוסף לאו בחדא מטה והאי בחדא מטה ואילו יוסף לאו אשתו והא אשתו פתח אידך ואמר מעשה ועמדו ארבעים מדייות בדינך נחסר השער מוריא אחת וברקו ומצאו אב ובנו שבאו על נערה מאורכם ביום הכפורים והביאום לבית דין וסקלום וחזר השער למקומו פתח אידך ואמר מעשה באדם אחד שנתן עינו באשתו לגרשה והיתה כתובתה מרובה מה עשה הלך וזימן את שושבינו והאכילן והשקן שיכרן והשכיבן על מיטה אחת והביא לובן ביצה והטיל ביניהן והעמיד להן עדים וכא לבית דין היה שם זקן אחד מחלמידי שמאי הוקן וכבא בן בוטא שמו אמר להן כך מקובלני משמאי הוקן לובן ביצה סולד מן האור ושכבת זרע דוחה מן האור בדקו ומצאו כדבריו והביאוהו לב"ד והלקוהו והגבירו כתובתה ממנו א"ל אבוי לרב יוסף ומאחר דהוו צדיקים כולי האי מאי טעמא איענוש א"ל י"מ שום דלא איאבול על ירושלים דכתיב שמוחו את ירושלם וגילו בה כל אוהביה שישו אתה ממוש כל המתאבלים עליה: אישקא דריספק חריב ביתר דהוו נהיגי כי הוה מתיליד ינוקא שתלי ארוזא ינוקתא שתלי תורניתא וכי הוו מינסבי קייצי להו ועברו גננא יומא חד הוה קא חלפא כרתיה דקיסר אתבר שקא דריספק קצו ארוזא ועיילו לה אתו נפול עלייהו מחונהו אתו אמרו ליה לקיסר מרדו כך יהודאי אתא עלייהו: ג'דע כתיב אף כל קרן ישראל א"ר וירא א"ר אבהו א"ר יוחנן אלו שמונים [אלף] קרני מלחמה שנכנסו לכרך ביתר בשעה שלכדוהו והרגו בה אנשים ונשים וטף עד שהלך רמון נפל לים הגדול שמא תאמר קרובה היתה רחוקה היתה מיל תניא רבי אליעזר הגדול אומר שני נחלים יש בבקעת ידים אחד מושך איך ואחד מושך איך ושערו חכמים שני חלקים מים ואחד דם במתניתא תנא שבע שנים בצרו עובדי כוכבים את כרמיהן מדמן של ישראל בלא זבל אמר